

Váltsd valóra!

Hol is kezdjem, annyi mindent szeretnék megosztani, ami fáj, vagy örömmel tölt el. Először is azt vallom, hogy az egész eddigi életem arra szolgál, hogy valami nagyobbak legyek a részese, vagy, hogy merjem a saját utam járni és megvalósítani az álmaim. Még csak tizenhét éves vagyok, de sok ízben kóstoltam a létet. Ha jellemezném, mi is számomra a legértékesebb az életben kapásból rávágnám, hogy a szeretet, de nem ez a teljes igazság. Részben igen, de ami nélkül még értelmetlen lenne az életem az a küzdés, küzdeni a céljaimért, az álmaimért. Küzdeni azért, hogy fejlődni tudjak, és igen, a szeretetért is küzdeni, és megnyerni a csatát, hiszen azt vallom, hogy ez egy kő kemény döntés, ami sokszor pofon csap, és úgy érzed nem vagy elég erős, hogy lemondj bizonyos dolgokról érte, pedig ha mindenki őszinte magával, a boldogság is egy döntés, úgy döntök, hogy kilépek a mindennapi önsajnálathoz, és elkezdem szeretni magam.

Négy éves voltam, amikor a kistesóm megszületett, ez egy egyszerű és meghitt esemény lehetne, de nem ez történt az én esetemben. Addig én voltam a kicsi, aki körül forgott a világ és egyszerre eltűnt ez a „rózsaszín köd”. Szeretek mindenkit a családban, de akkor, ott eltört bennem valami, amit örömmel kijelenthetem, hogy a jelenben sikerült összeragasztanom, és kipolíroznom. Egy inci finci trauma, hogy megtudja változtatni egy ember életét! Annyi történt, hogy a nővéremnek addig én voltam a szeme fénye és megfosztottak a figyelemtől. Ettől kezdve neki, csak az a lány voltam, aki láb alatt van és idegesítő. Nem szerettem az óvodát sem, sokszor bántottak a nagyobbak minket. Úgy éreztem sokáig, hogy elvesztettem mindent, hogy nem vagyok értékes, hogy én vagyok a család fekete báránya. Serdültem, mindenre kerestem a választ. Nagyon kíváncsi természet voltam és vagyok a mai napig is, azt elismerem, hogy a szüleimnek sok gondot okozott az ezernyi kérdés, de annyira érdekelt a világ és annak működése. Mióta az eszemet tudom, érdekelnek a világ dolgai, mármint közel sem a pletykákra gondolok, hogy Mariska néni harisnyáján van egy gomb nagyságú lyuk, hanem arra például, hogy, hogyan lehetséges, hogy ennyire komplex az agyműködésünk, akár, miért ránk van szabva a világ és még sorolhatnám. Szerettem a természetet nagyon, mindig valahol kint bóklásztam a mezőn, vagy az állatok között egész kicsi korom óta. Régen nem érdekelt, hogyan öltözködöm, milyen a hajam, csak azt tudtam, hogy utálok a kávé, és, hogy rühellem a fiúkat. A kiengedett hajamra mindig megkaptam mamától, hogy milyen oroszlán sörényem van. Lassan és hangosan elszigeteltem magam a társadalomtól. A családban és a többi közösségben sem találtam a helyem, és ezt mind egy olyan tévhit okozta, hogy „Te nem vagy szerethető!” amit sajnos egyre gyakrabban kezdtem ismételtetni magamban. Lázadtam a világ, és sokszor magam ellen is. Néha felébredt bennem az a tudat, hogy ez nem igaz, de hamar elhalványult egy grimasztól, az osztálytársaim grimaszától, egy vádló szótól a szüleimtől, hogy valamit rosszul csinálok, mégis hihetetlen, hogy megmaradt bennem egy küzdő erő, ami hajtott, hogy én nem vagyok értéktelen mégsem. Küzdöttem a családtagokkal, ha azt éreztem, hogy valaki le akar húzni, küzdtem, a társadalommal, amely mindig arra törekszik, hogy beolvasszon a tömegbe, de mindenek előtt magammal vívtam a legnagyobb csatáim, hiszen annyi ellentétes kép alakult ki bennem, önmagamról, a családról, és a környezetemről. Lassan de határozottan győzött valamelyik fél a lelkemben, és így alakult ki az egyedi személyiségem. Ha felvázolom, így már teljesen érthető, hogy a küzdés egy idő után a legszorosabb védőbástyám és

bizalmasom lett. Azt viszont sosem kérdőjeleztem meg magamban, hogy elég erős vagyok-e, hogy elérjek bizonyos dolgokat. Tudtam, hogy erre a megfelelő válasz, az IGEN.

Elég sokat vitáztam már kicsi korom óta, így bevallva élveztem is párat, de nem gonoszságból, egyszerűen szerettem, hogy a felnőttekkel szemben én nyerek. Apu sokszor ezt nem értette és ezért nem volt jó viszonyom vele sem sokáig. Én inkább apás voltam, mint anyás, fiúsabb jellemem volt, nem hiába, megkövetelte tőlem a család, és a munkakör az erőlétet. A mezőgazdálkodás egy kemény terep, ahol még dominánsabbá, és makacsabbá válik a jellem.

Rajongtam a lovakért és az egyik legemlékezetesebb pillanat az életemben az volt, amikor hét éves korom tavaszán egy lovat vettek a szüleim, majd pár év múlva még egyet és ez volt az a dolog, ami összekötött minket. Számomra a lovak egy hidat képeztek az egyik családtagom fele, akivel így minőségi időt tölthettem, és ezt semmiért sem adtam volna senkinek.

Édesanyámmal más volt a helyzet, eléggé különbözött a jellemünk, sokszor volt rosszul, és mivel én voltam az erősebb gyerek, aki tud segíteni, engem állítottak mellé ezekben a helyzetekben. Az fájt, hogy elvárták, hogy felnőttként viselkedjem, miközben kb. a nyolc éves énemről beszélünk, de ez már a múlt. Szerette volna, ha finomabban, együtt érzőbben kezelem a helyzetét, de sajnos akkoriban egyszerűen képtelen voltam így felfogni a gyengeséget, mert az rögzült be, hogy mindig erősnek kell mutatkoynom, mert ha nem, felfal a világ. Még ebben az évben kezdtem elhízni, ami plusz terhet jelentett, úgy az önbecsülésnek, mint az önelfogadásomnak.

Majd ötödik táján jött a közösségi média, a telefon, az online játékok világa szippantott be engem, de mindenkit a korosztályomból. Ez a téma komolyabb megvitatást érdemel ezért akartam felvázolni a többi problémámat e mellett. Az esetek többségében az én generációm tagjai kiskorban még megélték az idilli játékok, közös bújócskák, ipiapacsok, jégfogócskák, kidobók, természetben való kalandozások, és történet kitalálósdiik világát. Az ezernyi kétség közepette, ezek az együtt töltött percek varázsoltak számunkra egy kis szigetet az élet háborgó tengerében, a serdülő kor, eszményi csalódásaiban, a felnőtté válás zűrzavaros záporában, de ezt a kis szigetet teljesen szétzúzta és megsemmisítette a telefon megjelenése. EGY GYEREK SZÁMÁRA NEM KELL TELEFON, a tizenkét év fölöttieknek viszont igen is hasznos, ha arra használja valaki, hogy fejlődjön általa, mint ahogyan félig meddig én is tettem. Komplex és komoly kérdés, az, hogy mennyire van kihatással a mai generációra a közösségi média. Erre a saját válaszom az, hogy legalább 90%-ban. Számomra a család véleménye már elég korán, kilenc éves koromban elhalványult, mert kezdtem öntudatosabb és határozottabb lenni. Lassan megjelent a szociális háló, és a közösségi média, mely akaratomon kívül is beszippolyozott. Másokhoz kezdtem mérni magam, hogy pár velem egykorú mennyivel sikeresebb, mint én, de azt sajnos soha nem vettem számításba ilyenkor, hogy talán direkt ezt a képet akarják mutatni a világnak, és a háttérben ők is csak a figyelemre és elismerésre vágynak. A legnegatívabb hatást, úgy is kifejezhetném, hogy korbácsütést az mérte rám, hogy már ötödik osztály előtt megjelent a pornó fogalma, amiről senki sem akar nyíltan beszélni, de ez az igazság. Amikor az osztálytársak és fiatalok körében kezd teret hódítani a perverz megnyilvánulás több formája, és ezt kényszeresen is befogadja minden gyerek, mert ott van és látja, hogy miket rajzolnak krétával az aszfaltra, a padra mit karcolnak, és aki nem tudja, hogy mit jelent a pornó szó az utána keres pusztán kíváncsiságból, vagy egy társadalmi megfelelésnek való kényszerből. Az én helyzetemben is ez történt, és azt kívánom, hogy bár ne történt, volna, és bár ne érteném azt az

ezernyi utalást viccekben, üzenetekben és emojikban, amelyek a fiatal közösségekben keringenek. Igen még a tizennyolc-kilenc éves, főleg fiúk annyira éretlenek, hogy még mindig képesek ezzel viccelődni folyamatosan, hogy tán komolyan művelik is közben, és ebbe bizarr belegondolni, ennyi év után. Szerintem nagyon fontos lenne már kisebb korban felvilágosítani a gyerekeket arról, hogy a pornó nem egy valós képet mutat. Azt tapasztalom, sajnos, hogy jelen esetben akár egy első osztályos is belekeveredhet ebbe a társadalmi problémába. Szerintem erről ennyi elég is.

Amikor tizenkét éves voltam, elhatároztam, hogy kilépek az önmarcangolásból, és nem akarom tovább vinni a családi traumákat és sok színben a depresszióra való nagyfokú hajlamot. Több éves kutató munka eredményeként tizennégy évesen nekikezdtem pszichológiai podcasteket hallgatni, és alkalmazni, amit belőlük tanultam, így lassan, de sikeresen kijutottam a mantráimból, abból az énből, aki csak azt tudta ismételtetni, hogy nem vagyok jó, szép, okos, és szerethető. Katolikusként ráleltem egy mély nyugalomra Istenben, rátaláltam magamra, a nőiességre, és az önmagamba vetett hitemre, ki tudom jelenteni, hogy igen a hibáimmal, és a hülyeségeimmel együtt szeretem és elfogadom magam. Visszatérve egy korábban megemlített témára, a túlsúlyomra, talán végig az volt a legnehezebb, hogy ezt tudjam kezelni, az érzelmeimmel együtt. Már tíz éve viszem ezt a terhet is magamon, és hatalmas önfegyelemre, motivációra és lélekjelenlétre van szükség ahhoz, hogy valaki egyáltalán csak eldöntse, hogy elég volt. Változtatni akartam ezen, mivel idén száz kiló felett voltam egy kicsivel, ami talán a legnagyobb félelmeim között szerepelt. A csalódás és a félelem hatalmas motiváció, úgy, mint a makacsság, amiből nekem nagyon sok jutott. Nagyon büszke vagyok magamra, mert már sikerült tíz kilót leadnom, és megfogadtam, hogy egyetem előtt megszabadulok tőle.

Kicsit előre ugrottam az időben, de folytatom is egy érdekes témával, a tudat alatti megküzdési folyamatokkal, amelyek mély lenyomatot hagytak a személyiségemben.

Pici koromban mivel elhidegültem a szülőktől és az emberektől elég nehezen fejeztem ki az érzelmei, a gondolataim, és nehezen szocializálódtam. A természetben és az állatokban leltem meg azt a nyugalmat és szeretetet, amelyre akkor szükségem volt, ezért értek jól az állatokhoz. Valahogyan mégis megtaláltam azt a kifejezési módot, ami biztosított egy elismerésforrást, ez nem volt más, mint az, hogy elkezdtem fejleszteni a képességeim, és célokat tűztem ki. Mertem nagyokat álmodni, és lassan beteljesíteni azokat. Kifejezetten függetlenedtem érzelmileg és gondok terén másoktól, és mindig hatékonyan igyekeztem megoldani a problémáimat, leküzdeni az akadályaim. Lényegében a negatív helyzetek szülik az erős embereket, és nekem is az életben eljött az a pont, amikor dönthettem, hogy mire használom fel ezeket a képességeket, és traumákat. Arra, hogy építem magam, általuk, vagy arra, hogy depresszióba kergetem magam. Amikor elkerültem öt-nyolc osztályba eléggé hideg és kimért voltam az emberekkel, egyszerűen ki nem állhattam az iskolát, és minden reggel gyomorgörcsrel indultam neki a napnak. Kérdem én, milyen élet ez?- mert senkinek sem kívánnám. Őszintén, végső soron rá kellett döbbenem, hogy nem föltétlen a társaság közösített ki, hanem én saját magamat, nem fogtam fel, hogy mit is teszek magammal és másokat hibáztattam a saját tudatlanságom miatt. Ebben a korban már nem a szülő, nem a tanár, sőt nem is az az ember, aki megbántott, felelős az én tetteimért és gondolataimért, hanem én saját magam, és a legsavanyúbb igazság belátni azt, hogy igen, én teszem ezt magammal. Hibáztathatok akárkit, de belül tudom, hogy én vagyok a fő ludas. Hetedik osztályos voltam, amikor a covid megjelent a környéken és látszólag pánikot keltve szétcincált mindent: az államot, az iskolákat, a közösségeket, és a közvetlen emberi kapcsolatokat is. De nekem csak

látszólag, hiszen akkora ajándékot kaptam ettől a pandémiától, amire egyáltalán nem számítottam. Visszakaptam azt a nővért, aki, még velem akart lenni, és beszélni, na meg játszani. És adott egy igaz jó barátot. Ketten már könnyebb volt mindennel megküzdeni. Jobban összekovácsolta a családot is. Szerencsés helyzetben volt a családnk, mivel falun élünk állatokkal, nagy udvarral, kertekkel, és a hátsó kapu egyből a mezőre nyílik, ahol nem volt érvényes a kijárási tilalom. Együtt mentünk sétálni, gyógynövényeket szedni, élveztük a természetet, mert ekkor tudtuk értékelni ezt a fajta szabadságot. Sokszor társasjáték esteket tartottunk és minden megpróbáltatás ellenére büszke vagyok arra, hogy ennek az összetartó családnak vagyok a tagja. Mindenkinek megvan a hóbortja, idegesítő szokása, mégis az összetartozás sokat ér, főleg ilyen vészjósló időkben.

Nyolcadik végén tudtam meg, banketten, hogy sokan az osztályból, számomra érthetetlen módon felnéztek rám. Mindig különc voltam, aki művészi szemmel tekint a világra, de racionálisan fogja fel azt. A kettősség már megszokott módon aranyozta be mindennapjaim. Ezernyi, meg ezernyi tervem és hobbim volt. Szerettem lovagolni, rajzolni, festeni, alkotni, énekelni, gitározni, tanulni, filozofálni, szervezkedni. Nyelveket tanultam a lengyeltől elkezdve a japánig, az is a jövőképem része hogy majd, minimum nyolc nyelven fogok rendesen beszélni. Szerettem fotózni, kézimunkázni, alkotni, korcsolyázni, olvasni, fejleszteni minden tekintetben magam, főleg érzelmi téren, és nem mellesleg vezetni, irányítani egy csapatmunkát vagy a saját életem. Élveztem megosztani másokkal az elképzeléseim nagyszabású jól kidolgozott terveim, a stratégiai játékok és sorozatok világa is az én terepem, az írást és a költészetet is üzöm már pár éve. Komolyan annyi minden érdekel és csinálom is hobbi szinten, hogy csak ízelítőként írtam le jó párat. Vágytam az elismerésre, és az, hogy ennyire sokoldalúvá tettem magam meghozta az eredményt. Így utólag ezek közül semmit sem bánok.

A kilencediket egy művészeti suliban kezdtem, ahol új lappal indultam. Az elején egy kicsit döcögősen indult minden, de most kijelenthetem, hogy ennél jobb osztályba nem kerülhettem volna. Elismernek és az is sokat nyomott a laton, hogy meghoztam azt a döntést, hogy szeretni fogom az embereket magammal együtt. Mindez meg kellett történnjen ahhoz, hogy most itt álljak és az lehessenek, aki vagyok. Az elfogadás, pontosítva annak elfogadása, hogy csak fejlődünk az által, hogy nehéz helyzetek kerülnek az utunkba fontos tagja az értékrendemnek. Régen sokszor feltettem azt a kérdést magamnak, hogy mi lesz, ha ez, meg ez a dolog fog történni, de tudod mit? csak annyi fog történni, hogy megtapasztalok egy új dolgot és több leszek általa. Azt is tudom, hogy jöhet bármi, képes leszek arra, hogy a lehető legtöbbet hozzam ki abból a negatív, vagy pozitív helyzetből, amely építi és kovácsolja a jövőmet.

Most tizenkettedikesként még vár rám pár fontos vizsga, tanulok rá, megcsinálom, és megyek tovább, úgy hogy élni akarom az életet. Egy fontos részletet, viszont nem hagyhatok megvitatatlanul. Leírtam, hogy kisebb koromban nem néztem jó szemmel a fiúkra, ez talán annak a következménye, hogy a traumáim fő okozói a család férfi tagjai voltak. Nem szerettem erről beszélni, de kerek pereg kimondom, hogy minden fiútól, aki hozzám szólt egészen tízedik osztály elejéig zavarba jöttem, mert soha sem beszéltem velük közvetlenebben, de az az érdekes, hogy szerelmes voltam második osztálytól kezdve kilencedik végéig titkon egy fiúba, sosem akartam megtudni, hogy kölcsönös-e a dolog, mert maga az egész téma kegyetlenül vészjósló volt a számomra. Csendben örültem csak, hogy képes vagyok szeretni. Majd jött kilencediktől a bentlakás, ahol rá voltam kényszerítve, hogy beszéljek velük, és most ott tartok ezzel, hogy nyíltan merek beszélni mással a megélt incidenseimről, és szívesen belekezednek egy komolyabb párkapcsolatba.

Nemrég megkérdeztem a barátnőim, hogy amikor először kilencedikben találkoztunk milyenek láttak. Meglepetésemre az volt a válasz, hogy nagyon kimértnek, olyan robotszerűnek, pedig ha tudták volna, hogy legbelül mennyire megharcoltam az érzéseimmel teljesen másképp vélekednének rólam. Annyi, de annyi válságon keresztül mentem egyedül, nem szerettem érzelmi dolgokról beszélni, se segítséget kérni, belátom könnyebb lett volna minden. Amikor csak az erős oldalam látják az emberek elítélnék, hogy biztos nagyképű, fellengzős, és érzéketlen, de ha pont ennek az ellenkezője lenne, akkor azt mondanák, hogy milyen gyenge érzélgős stb. ezért nem számít a tömeg véleménye, csak annyit kell tudnod, hogy kik azok a közeli személyek akik tényleg hasznos véleményt tudnak megfogalmazni, a többit meg magasról le kell tojni. Sokáig problémám volt azzal, hogy nem tudtam megélni a nőiességem, az erőteljesebb kiállásom, és dominánsabb természetem miatt, még most kezdem kapisgáni, hogy hogyan kellene nekikezdenem, de úgy érzem, hogy sikerült elindulni egy jó irányba. Az életem az csakis az enyém, és minden tettemmel én döntöm el, hogy milyenné varázsolom.

A múltamat leginkább egy hullámvasúthoz hasonlítanám. Szeretnék kicsit beszélni a jelenemről, és a jövőképemről is.

Jelenleg egy kis falusi család tagja vagyok, egy középső gyerek. A nővérem Debrecenben tanul zenét. Édesapám napi nyolc órában kőművesként dolgozik, édesanyám ovónő, egy másik közeli faluban. Nehéz pontosan felvázolni azt, hogy mit is jelent székelyként élni és falun lakni. Megmaradt egy régies gondolkodás, a táj lelkében. Számomra a fenyők illata, a dombok tövében a dús zöld fű látványa, az ezernyi apró falu harangjának kondulása déli tizenkét órakor, és a vele járó déli ima, a vasárnapok körül lebegő áhítatos szent köd mind azt jelenti, hogy itthon vagyok, ahol, születtem, felnőttem, álmodoztam, dolgoztam, tanultam, és ismét megdolgoztam az eredményeimért. A székelységem ötvöződik egy erős magyar nemzeti öntudattal ami, nagyon jellemző az erdélyi magyar közösségekre. Nem lehet szavakban kifejezni, hogy mit jelent, az, ha átmegyek a magyar határon, és azt látom, hogy minden magyarul van kiírva. Pici korom óta kötelező a román nyelvismeret, itt mégis ragaszkodnak az emberek, ahhoz, hogy ne kelljen tudni a románt. Személy szerint ezt gondoltam én is sokáig, míg nem, tavaly az iskola el nem vitt egy országos olimpiászra művészettörténetből, ahol a román diákok annyira kedvesek, közvetlenek, és segítőkészek voltak, hogy csak annyit éreztem, akarom érteni, mit mondanak, és megtudni mit érezhetnek. Az iskola nagyon kemény terep román tanulás szempontjából. Minden órán csak kínlódnak a műelemzések bemagolásától, és számonkérésétől. Az én szent ünnepe a március.15, mert általában minden évben lóháton járhatom végig a falvakat a felvonuló lovasokkal. Szeretem, hogy a székely véremlen, benne van egy adag makacsság, keményfejűség és talpraesettség. Sokszor elhangzik a családban az a román kifejezés, hogy descucreț, ami annyit tesz, hogy találj fel magad és ez az egyik alap elvemmé vált pár már régi, megporosodott klisé mellett: Álmodd mag! Tegyéél érte! Váltsd valóra! és, Ami nem öl meg, az megerősít!, vagy, A remény hal meg utoljára! Ezek a kis bölcsességek eddig is segítettek és ezután is már bővült verzióban végig fogják kísérni az életemet.

Bevallom, szeretem halasztgatni a dolgaim, de határidőre valami csoda folytán mindig készen leszek a beadandókkal, úgy hogy tízes osztályozást kapok rá, viszont az érettségire való tanulást, azt nem halaszthatom, mert ezen tényleg múlhat a jövőm egy szelete. Most különösebben nincs semmilyen dilemmám a hajszolással kapcsolatban meglepő módon, mivel

eddig mindenki a környezetemben szinte a haját tépte ilyenkor az érettségi szót hallva. Köszönöm én elvagyok.

Beszéltem arról, hogy szeretek tervezni és sok célom van a jövőre nézve. Első számú cél az, hogy összben nyolcas fölött legyen az érettségi átlagom. Itt a diákok többsége szinte kiugrik a bőréből, ha a román vizsgán ötös felett van a jegye, én magasabbra teszem a mércét, mert hiszek abban, hogy meg tudom csinálni. Ez után következik a sikeres egyetemre való bejutás, Nagyváradra, grafika szakra. Ha ez is meg van, mennék tovább Debrecenbe ménesgazda szakra. Ez mind kell ahhoz, hogy 2035-re lehessen egy saját lovas központom. Szeretném felemelni az erdélyi sportlőtenyésztést, és szeretném behozni az országba a díjugratás sportágat magas szinten. Szívügyemnek tartom, hogy segítsék megvalósítani olyan kisgyerekek álmát, akik ezen a pályán képzelik el a jövőjüket, és ennek érdekében szeretnék létrehozni egy segítő ösztöndíjas programot. Szeretnék kijutni az egyik saját tenyésztésű lovammal az olimpiára. Belesajdul a szívem, amikor a Hargitán látom, hogy az út mellett mennyi szemetet dobnak el, de nem csak ott, a természetben mindenhol, és létre akarok hozni egy olyan labort, ahol tudósok csoportja azon dolgozik, hogy hogyan lehet atomjaira bontani egy tárgyat, és így a szemétből hogyan lehet létrehozni egy más, környezetbarát anyagot. Ezt a módszert népszerűsítve talán hamar meg lehetne menteni a gyönyörű ökoszisztémát a pusztulástól. Szeretnék létrehozni egy olyan alapítványt, ami segít a függőségben élőknek kilábalni helyzetükből és talpra állni az életben. Tudom, hogy sok munkával, befektetett energiával és a gondviseléssel sikerül majd megvalósítani ezeket. Még nem említettem meg azt sem, hogy szeretnék művészként is helyt állni a világban. Akarok utazni világot látni, és üzleteket kötni. Karrier terén vad a képzeletem azt tudom. Családalapítás szempontjából nincs kikötésem a férjemmel kapcsolatban, én csak annyit tudok, hogy oda fogom tenni magam és boldog leszek, szeretni fogom őket. Két saját gyereket szeretnék, és örökbe is akarok fogadni olyan gyerekeket, akiknek lehetőséget tudok nyújtani arra, hogy beteljesíthessék álmaikat. Hiszek abban, hogy a Jó Isten mindig mellettem volt van, és lesz a környezetben, a fákbán, a madarakban, az állatokban, az embereken, és a mindenségben.

A hatalmas világhoz képest egy ilyen kis, hangyányi méretű testbe, mennyi álom, kétely, bizalom, szorongás, és érzélem szorulhat, sokszor elcsodálkozom rajta.

Hálát érzek minden nap, hogy szerethetek, tervezgethetek, megvalósíthatok célokat, és hogy küzdhetek.

Utószó: Nem tudom, ki fogja elolvasni ezeket a sorokat, amelynek több mint felét féltve őrzött titokként hordtam a szívem alatt, de akarom, hogy tudd, minden hibád ellenére is, te egyedi és felbecsülhetetlenül értékes vagy, mert így teremtettél meg a Jó Isten által.